

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

Стенографски запис!

ИЗВЪНРЕДНО ЗАСЕДАНИЕ
на Министерския съвет
23 ноември 2005 г.

Заседанието започна в 10.15 часа и се ръководи от министър-председателя Сергей Станишев.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Добър ден, дами и господа!

Започваме заседанието на Министерския съвет.

Точка 1

Проект на Решение за приемане на Програмата на Правителството на европейската интеграция, икономическия растеж и социалната отговорност

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Искам само да напомня за технологията, начина на работа по програмата през последните

седмици и месеци. Още на втората седмица от работата на правителството г-н Боков покани ръководителите на политическите кабинети на министрите, за да започне една ефективна координация по работата по програмата. Постъпиха предложения от всички министерства за техните виждания. Естествено, всяко едно от тези предложения стъпваше на приоритетите на съответното министерство, но като цяло подходът беше да се опрем на политическото споразумение между партиите в коалицията и на Програмната декларация на правителството, която беше огласена в Народното събрание.

Мисля, че новото по сравнение с предишните програми, които са били одобрявани от предходните правителства, е структурата, тъй като тя не разглежда нещата ведомство по ведомство, сектор по сектор, а залага на политическите приоритети, които са заявени при учредяването на коалицията и оттам вече са описани в рамките на всеки един приоритет ангажиментите на различните ведомства, политиките, които ще бъдат провеждани. Освен това, за разлика от предишни програми, доколкото знам, е приложена таблица за конкретните политики, министерствата, които носят отговорност за тяхната реализация и ориентировъчни, разбира се, срокове за изпълнение на съответната мярка.

Според мен програмата като цяло е добре балансирана и отразява трите водещи приоритета – интеграция в Европейския съюз, която включва практически работата на всички ведомства, устойчив икономически растеж при запазване на макроикономическа финансова стабилност и социална отговорност като политика на правителството. Знаете, проектопрограмата беше разпратена на

социалните партньори и на националните работодателски организации, на синдикатите и на редица граждански структури, експертни групи, за да получим техните виждания, бележки. Беше проведена и една публична дискусия, която се прави за първи път преди обсъждане и приемане на програма на правителството. Тя имаше положителна реакция, в т.ч. по време на самата дискусия. Разбира се, не ни бяха спестени критиките, което е съвсем естествено от гледна точка на това, че липсват някои конкретни параметри, недостатъчно конкретика има в някои области, липсват цифри, според част от социалните партньори. Но искам да подчертая, че програмата носи отворен характер. Разбира се, тя дава основните политически цели, механизмите за тяхното постигане, политиката, която ще бъде следвана. В рамките на всяка една политика тепърва ще трябва да се разработват по-конкретните механизми, например, за инфраструктурното обновяване на страната – говоря и за пътната, и за железопътната мрежа, и за комуникациите като цяло, и за всички останали елементи от инфраструктурата, за което е необходим системен подход и трябва да се намерят балансите, приоритетите, тъй като знаете, че с ресурсите, с които разполага държавата, пък дори и заедно с ресурсите по европейските фондове, няма да достигнат средствата за реализация на всичко. Затова трябва да бъдат внимателно преценени, да се търсят гъвкави механизми, взаимодействия с международни финансови институции като Европейската инвестиционна банка, Европейската банка за възстановяване и развитие Световната банка и други такива. Това е само един от примерите.

Очаквам, разбира се, оттук нататък и всяко министерство, и съвместно на междуправителствено ниво да изработим и по-конкретните политики в различните сфери, защото е ясно, че в много области е необходима достатъчно сериозна реформа, за да функционират по-ефективно, а това засяга и здравеопазването, и образованието, и други сектори, за да знаем, че публичните разходи действително водят до конкретни резултати, подобрене на качеството – в единия случай например на здравеопазването и услугите към пациентите, в другия случай на образованието. Това засяга практически всички ведомства.

Бих предложил г-н Ивайло Калфин да каже още няколко думи по конкретиката на програмата, тъй като той на финалната права работи по финализирането на проекта на програма на основата на споразумението, което имаме в политическия съвет на коалицията. Беше създадена работна група. Господин Калфин!

ИВАЙЛО КАЛФИН: Благодаря Ви, господин премиер. Само няколко неща бих искал да добавя към това, което казахте.

Първо, искам действително точно за тази последна част, с която бях ангажиран, да благодаря на всички колеги, защото за да се получи тази програма, много активно участваха всички министерства и по моя сметка в последния етап по три пъти оглеждаха съответните текстове и даваха допълнения. Така че това, което аз направих, е на практика да се опитам да сглобя и да балансирам отделните предложения.

Второ, тази програма действително е различна от всички правителствени програми, които е имало досега. Според мен тази различност е за добро. Това е концептуална програма. Тя не е

програма, която включва съответните числа, които може да видим и в тригодишната бюджетна рамка. Това е програма на основни приоритети и основни действия. Затова трудно може да се търси това, което някои от читателите очакваха да видят – много конкретни числа в нея, какво ще стане във всяка една област през всичките следващи три години. Това нито някой го е правил някога, нито е възможно, нито е полезно, защото по-важно е, според мен, по тази програма не да се гледат конкретните числа, още повече че голяма част от тях са предположения и не зависят от правителството, а да се гледат действия и приоритети в работата на правителството и когато представяме тази програма, според мен е важно това нещо да го подчертаваме.

Друго нещо, което е много важно за програмата, е, че тя не е програма на правителството, която ей така стои сама по себе си. Тя е част от редица документи, свързани с по-нататъшното развитие на държавата. Между тях са: Националният план за развитие 2007-2013 г. Тази програма обхваща периода до 2009 г., но тя е част от разработения вече, и той е на последната си фаза, Национален план за развитие, който също е правен със съдействието и на министерства, и на регионални структури и обхваща периода до 2013 г. Там се определят приоритети, цели, с които България ще участва в Европейския съюз, съответно ще ползва и фондовете на Европейския съюз.

Към тази програма трябва да се гледа това, което приема Министерският съвет и след това Народното събрание, разбира се, като бюджет и тригодишна рамка. Там има много числа и те също се вписват в основните приоритети на програмата. Към тази програма,

понеже чух забележки от някои от анализаторите онзи ден също, че европейската интеграция е трябвало да се опише тук какво се прави по мониторинговия доклад на Европейската комисия. Също не им е мястото тук на конкретните бележки. Министерският съвет има конкретен план, в който работи по всичките тези теми. Този план, доколкото разбрах, следващата седмица на 1-ви ще се приеме актуализиран. Във всяка една от тези области конкретно всяко едно министерство ще има ангажименти. Така че надали е мястото в правителствената програма, отново казвам, която е концептуална, да влизат тези отделни мерки.

Ние казахме, че на дискусията ще има още нещо към тази програма и мисля, че би било добре да стане - това е тя да бъде конкретизирана в отделни програми на министерствата, които вече работа на всяко министерство е тази част, която е включена тук, да я развият по-подробно. Аз поне бих препоръчал такова нещо да се случи и това да е част от публичната дейност на всяко едно отделно министерство.

Обсъждането на програмата преди окончателното ѝ приемане според мен освен че беше прецедент, беше и много полезно. На обсъждането бяха направени редица предложения. Някои от предлагащите освен съдържанието май не бяха прочели друго, освен програмата, но направиха едни такива убедителни изказвания, които се отразиха в медиите. Всичко, което беше предложено и на самата дискусия, и след това, е внимателно разгледано и редица от предложенията са влезли в този вариант на програмата.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Кои например?

ИВАЙЛО КАЛФИН: Започвам отзад напред:

- минималната работна заплата да е регулатор – има текст, който е прецизиран с Министерство на труда и социалната политика и е залегнал в програмата.

- приватизация чрез фондовата борса, която предложи Васил Велев, е добавено в текста.

- търговските представители зад граница, което доктор Тренчев предлагаше, също е добавено в текста, да бъдат съобразени с техните резултати и с това, което правят, господин Овчаров.

- прозрачност при търгове – Цветан Симеонов, Търговската палата, го предложи и други – също е влязло в текста.

- участие на гражданското общество – също е влязло в текста.

Имам подробна справка и ще ви я предоставя с предложенията, които са отразени в текста.

Освен дискусиата – това, което извадихме от нея, естествено, има някои предложения, които не са влезли, Божидар Данов предлагаше да се реструктурира – това му беше едно от основните предложения. Има логика в тази програма и според мен ако разместим параграфите, надали ще постигнем по-добра защита на логиката.

За ваша информация да ви кажа, поискахме да бъдат предоставени до неделя вечерта материали. Материали са получени от:

- Национално движение “Учители за своите права” - отразени са в текста (то не е на Янка Такева, не съм го чувал аз това национално движение), от техните права е отразено това, което те са искали тук;

- получен е материал от КНСБ, от който също са отразени предложенията в текста;

- получени са писмени бележки от Висшия съвет на БСП – също са отразени в текста.

Днес е получен материал от КТ “Подкрепа”, който не може да се отвори, защото има някакъв проблем във файла. Ще го отворим. Аз по принцип ви предлагам следното. Сега правителството ще приеме програмата. Ние казахме, че ще е отворено. Но ако има някои редакционни промени, преди да я публикуваме на сайта, можем да ги направим, включително аз ще се постарая ако има нещо от “Подкрепа”, което не е коренно различно, също да влезе в тази програма.

Така че публичното обсъждане даде резултат. Това, което можахме, направихме. Голяма част от тези организации, които там направиха изказвания, нищо не дадоха допълнително. Ние се опитахме да проследим логиката им от това, което казаха в НДК на дискусиата и каквото можем, да го включим.

Това са основните допълнителни елементи.

Аз предлагам да приемем програмата, като си оставим възможност при публикуването ако има някакви редакционни промени, т да се направят. Мисля, че това няма да бъде фатално.

На таблицата, която е накрая – т.нар. матрица, не сменихме името, защото вече влезе в употреба. Даже със съответните снимки се представя тази програма, както виждам по вестниците.

Там има много конкретни ангажменти, които са по месеци, по години и по министерства. Това е един много удобен наръчник на

всякакъв модел опозиция. Само искам да обърна внимание към този момент.

Така че тук действително има много конкретни ангажименти и предлагам периодично не само да чакаме опозицията да ни подсеща, но Министерският съвет да преглежда как вървят сроковете в тази матрица. Вие ще решите в какъв срок, но периодично все пак нека да бъде прегледано какво става с матрицата. На четири години ще ги погледнем пак. Така че ако нещо трябва да променим като срокове, да имаме мотивите, че го променяме по-скоро, отколкото да трябва да се обясняваме на нападки. Това са нещата.

Много ми се щеше, министър Гагаузов, да включим, защото Божидар Данев – и това излезе в медиите, каза колко километра магистрала ще има догодина. Ние май знаем колко ще има догодина. Ако решите, за 2006 г. можем да включим.

АСЕН ГАГАУЗОВ: Тридесет и пет плюс петнадесет – към 50-60...

ИВАЙЛО КАЛФИН: Значи към 50 километра. Може да пишем 50 километра, с което ще бъде щастлив господин Данев, защото той питаше колко километра магистрала ще има следващата година.

НИКОЛАЙ ВАСИЛЕВ: Най-напред да благодарим на всички, които са работили, за сериозния труд. Всеки от нас може да си представи колко трудно нещо е да се направи един такъв документ. Този документ, според мен, има много достойнства. Бих искал да благодаря, че са приети бележките на нашето министерство. Конкретно, няколко кратки въпроса.

Накрая в матрицата има няколко празни кутийки за срокове. Редакционно после ако искате да добавим срокове, ще ви ги дадем – сега да не ги казваме.

ИВАЙЛО КАЛФИН: Където са празни кутийките, те са главно от Министерство на правосъдието. Ако кажете, ще ги добавим.

НИКОЛАЙ ВАСИЛЕВ: Има само една тема, която е нова за нас. Ако отворим на стр. 25 в матрицата, но по-добре да погледнем при мерките за корупцията, при организираната престъпност и корупцията – започва на стр. 57 в програмата. На стр. 58 виждаме, че някак си в борбата с организираната престъпност и корупцията, най-много има за Министерство на държавната администрация и административната реформа. Ние в нашето министерство не знаем и не знаем дали някой друг знае кой орган през този мандат ще се занимава основно с корупцията, понеже ние не сме си припознали тази водеща роля в тази област?

ИВАЙЛО КАЛФИН: Вие сте си припознали този текст.

НИКОЛАЙ ВАСИЛЕВ: Цялото министерство събрах тази сутрин – този текст не е дошъл от нас. Не зная откъде е дошъл. Но сега имам само една редакционна бележка в такъв случай – ако може, да махнем третия булет, третия ред, който е “въвеждане на мобилност в държавната служба за определени длъжности и звена с определен корупционен риск”. Ние наистина въвеждаме темата, принципа на мобилност със Закона за държавния служител, но не с тази цел, а със съвсем различни цели и ние нямаме хоризонтални възможности, примерно, да кажем на министър Овчаров в неговите обществени

поръчки той да сортира служителите. Не сме си припознали тази дейност.

ПЕТЪР МУТАФЧИЕВ: Както е с митниците, по мобилността с мерките по транспорта също може да се говори за мобилност.

НИКОЛАЙ ВАСИЛЕВ: Да, но защо нашето министерство?

ИВАЙЛО КАЛФИН: Занимавах се с този текст специално. Имаше един предишен текст, който бяхте дали. След това на едно събиранията на политическия формат на представителите на различните партии вместо Вас дойде госпожа Биляна Дякова и донесе един абсолютно нов текст, който ми създаде след това известни усилия да подменя стария с новия, защото те някъде се припокриваха, някъде бяха различни. Това е от новия. Там също обсъждахме тази мобилност и повечето от тези тиренца са от новия текст. Имам екземпляра, който тя даде и на файл, и на хартиен носител.

НИКОЛАЙ ВАСИЛЕВ: В такъв случай ще трябва да проверя, може би и ние да сме виновни, но предлагам тази точка специално да отпадне.

В матрицата абсолютно същата точка, която е на стр. 26 евентуално “въвеждане на мобилност”, точно в средата на 26 стр. – това е хубаво да се прави, но не едно министерство да го прави.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Задраскваме го и тук, на стр. 26 от матрицата.

НИКОЛАЙ ВАСИЛЕВ: Това беше по конкретните въпроси. Ако позволите един общ коментар, господин премиер,

който всъщност бих искал да прозвучи като сериозен коментар. Според мен, това е добра програма и тя има много достойнства. Ще трябва да я приемем. Но ще използвам няколко от думите, които казах в Народното събрание тази седмица, че всъщност големият въпрос пред нашата работа не е приемането на бюджета за 2006 г. Той ще бъде приет. Дори не е и тази програма, тъй като в момента, в който тя бъде приета, вероятно тя основно ще намери мястото си в чекмеджетата на всички, а по-важно е дали реално нещата, които са написани в тази програма или дори и да не са написани, ще бъдат направени. Примерно, това, че е спомената думата “приватизация”, въпрос ще бъде към това правителство ще направи ли приватизация или няма да направи. Същото се отнася и за концесиите, за всички форми на публично-частно партньорство и за реформи в много тежки сектори.

Например, въпросът за това колко магистрали и много други инфраструктурни обекти – говоря не само за МРРБ, не само за транспорта, а дори примерно и за водния сектор в МРРБ, и за обекти в екологията и списъкът може да продължи доста. Ако използваме формите на публично-частно партньорство, концесии и т.н., реално може да правим в пъти повече, отколкото с държавни средства, така че всъщност това са големите въпроси пред нас. А иначе програмата сама по себе си според мен има много положителни страни.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Госпожа Масларова!

ЕМИЛИЯ МАСЛАРОВА: Аз също се присъединявам към всички добри неща, които се казаха за работата на екипа и за обобщаването.

Мисля, че две неща трябва да бъдат отразени, защото такава е политиката ни.

Първо, на стр. 6 относно програмите за демографската криза, най-последния абзац. Ние сме се обединили около стимулиране на двудетния модел. Ще ви моля “ще осигурим подкрепа на семействата да отглеждат две и повече деца” да остане “да осигурим подкрепа за двудетния модел на семейството” и т.н., защото за България проблем за качествено възпроизводство е двудетният модел, а не “и повече деца”, независимо че това е демографски проблем. Ние да осигурим двудетния модел. И това е едно добро възпроизводство в качествена характеристика, а не просто да имаме много деца. Просто много моля това да го прецизираме.

На следващата страница, що се касае до интеграцията на малцинствата, втория абзац, точка 11: “за постигане на трайни резултати при интегрирането на малцинствата и в частност на ромите, правителството ще се стреми да гарантира равен достъп”. Категорично възразявам “равен достъп”, да отпадне. Той трябва да отпадне. Ние ще гарантираме качествено образование, но те имат достъпа. Въпросът е, че не искат да отидат. Тоест с този равен достъп ние сами казваме, че едва ли не няма равен достъп. Напротив, ние се чудим как да ги привлечем, само и само да дойдат в училищата. Мисля, че и вицепремиерът господин Вълчев ще се съгласи с това.

Специално за интеграцията на малцинствата въпросът е да им осигурим качествено образование, а не достъп. Те имат достъпа. Навсякъде ги има училищата, навсякъде даваме закуски, навсякъде гледаме да ги оборудваме с компютърна техника и т.н. Тоест идеята е

да запишем качествено образование, което да отговаря на техните връстници. А това, че те имат достъп, имат, колеги.

Така че, “равен достъп” не, а ние ще осигурим качествено образование, такова, каквото е на всички останали, защото в противен случай сами си поставяме едни неща, които - нека да каже и колегата Вълчев.

ДАНИЕЛ ВЪЛЧЕВ: В цял свят се говори за два проблема – равния достъп и качествено на образование. Тук просто са съединени двете.

ЕМИЛИЯ МАСЛАРОВА: В такъв случай по-добре е да запишем “качествено образование”.

ДАНИЕЛ ВЪЛЧЕВ: Няма пречка за това нещо, никакъв проблем няма.

РАДОСЛАВ ГАЙДАРСКИ: Тази дума “равен достъп” по принцип трябва да отпадне защото досега те са получавали винаги такъв достъп, който даже превъзхожда достъпа на българите. Иначе ако признаем думата “равен достъп”, това означава, че ние приемаме, че те не са имали достъп досега и сега ще дадем равен достъп, че те са били дискриминирани. Аз съм съгласен тази дума да отпадне. Мисля, че при нас тази в здравеопазването тук е отпаднала, няма “равен достъп”.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Добре.

Други изказвания? Всички министерства доволни ли са от своите ангажименти и задачи? По повод на това, което постави г-н Василев като въпрос за приватизацията, концесиите, доколкото разбрах днес от г-н Мутафчиев, той ще предложи на междуведомствено ниво темата за Стратегия за приватизация на

БМФ и “България Ер”. Господин Орешарски, програмата финансово обезпечена ли е?

ПЛАМЕН ОРЕШАРСКИ: Дотолкова, доколкото няма конкретни цифри, винаги може да бъде обезпечена – говорим за степени на изпълнение, а не за пълно изпълнение. Господин премиер, гледали сме отделните мерки и бихме възразили, ако има някои, които въобще не са обезпечени. Разбира се, има такива, които създават въпроси, могат да породят въпроси. Но дотолкова, доколкото няма твърди ангажменти, примерно, за километри, както беше в случая или за други крайни цели, дотолкова и не е уместно да го обвързваме пряко с финансиране и да търсим рестрикции.

АСЕН ГАГАУЗОВ: За проблема, който беше поставен във връзка с публично-частното партньорство и концесионирането по принцип. Очаквам да влезе в заседание на Министерски съвет Законът за концесиите, след което в парламента и аз съм съгласен напълно с г-н Василев, че с неговото приемане ние трябва да вървим към тази нова, по-съвременна форма на финансиране на различни обекти – инфраструктурни или начин на експлоатация на определени дейности, защото в противен случай само с национално финансиране или това, което се очаква от европейските фондове, няма да има сериозен напредък, поне с такива темпове, с каквито на нас ни се иска. Така че напълно съм съгласен и това е един от приоритетите на правителството, за такъв го считам.

ЦВЕТА КАМЕНОВА: Тъй като си взимам бележка от последните думи за концесионирането и публично-частното партньорство, искам да обърна внимание, че на стр. 24 от текста е записано, че Министерство на околната среда и водите ще провежда

политика и всички останали булети до предпоследните два абзаца на стр. 25 просто не са в контекста на точка 2 “реализиране на инвестиционни проекти и публично-частно партньорство”. Просто може би трябва да им се намери мястото къде трябва да бъдат прехвърлени. Предлагам да останат само двата булета на стр. 25, където е казано, че министерството ще усъвършенства режимите, свързани с използване на минералните води” и т.н. Това – първо.

Второто, което смятам, е, че би било полезно в програмата да се запише в текста на ангажиментите на Министерство на регионалното развитие и благоустройството, все пак ако те имат идея поне за две или три магистрали, които ще бъдат на концесии, ако може да се допишат в текста, защото няма конкретика в момента. Ако оставим отворен текста, какъв е проблемът?

Ще кажа един практически проблем, който се е появил. Например, преди няколко години магистрала “Струма” се е смятало да се даде на концесия и така е разработен проектът и така е проведена тръжната процедура. След това се появява изпълнителят на проекта и започва да работи по този проект. Оказва се обаче, че следващото правителство казва: “Не, няма да е на концесия, ще бъде на свободен достъп”, което налага да се преработи целият проект, защото трябва да се направят нови развръзки, пътни възли и т.н., с което той се оскъпява и магистралата не може да се реализира и се сключва един анекс, който увеличава цената на магистралата. Ако сега тръгнем обратно пак към концесия на “Струма”, примерно, това означава, че се връщаме пак назад.

Затова ми се струва, че много целесъобразно е правителството да има поне някаква рамкова яснота за кои

магистралаи ще се привлича публично-частно партньорство. Очевидно е, че парите за автомагистралаи няма да стигнат, независимо от това какво ще даде Европейската комисия и какво няма да даде. Ангажиментите ни са твърде сериозни. Затова ми се струва, че това е въпрос на политическо решение. Не зная дали сега е моментът това да се оповести, но го поставям като въпрос.

ИВАЙЛО КАЛФИН: Мисля, че първото предложение на госпожа Каменова е много уместно. Ще намерим друго място на тези булети тук.

По второто предложение - мисля, че не е най-хубаво да импровизираме точно сега по магистралите кои ще бъдат на концесии и кои не. В момента се работи. Обявили сме, че ще направим и Стратегия за инфраструктурно изграждане. Това ще бъде прието, ще бъде документ на Министерския съвет и там подробно ще се каже. Аз не бих искал сега да го включваме в текста, защото ще бъде малко на импровизация.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Само още едно допълнение по тази тема. Действително, трябва да направим много точен разчет и обсъждане на конкретната политика и стратегия за реализация на пътната инфраструктура. Не само на пътната, впрочем, и на железопътната и на другите комуникационни инфраструктури, защото знаем, че по оперативна програма "Транспорт 2007-2013 г." България ще получи около 1600 млн. евро заедно с националното съфинансиране, което горе-долу се дели наполовина – половината за пътно, половината за железопътно и останалото. Например, за изграждане на магистралаи и първостепенни пътища има 800 милиарда по тази линия, плюс евентуално за втора и трета класа

пътища. По регионалната програма може би има допълнителни средства. Може би някаква част от нея може да бъде насочена там. Но е ясно, че всички тези средства няма да достигнат за доизграждане на магистралния пръстен на България за този период.

Това означава, действително, както казах в началото и във встъплението ми, да търсим публично-частно партньорство, достатъчно ефективно, да търсим заеми от Европейската инвестиционна банка и от другите международни финансови институции, за да имат и те свои интереси, за да свършим работа най-вече. Но на базата на това има различни идеи за създаване на инвестиционна компания – било то държавна, било то с участие и на частен капитал.

Всички тези неща трябва да се обсъдят сериозно концептуално, за да кажем: за тази магистрала правим концесия, тази я изграждаме с пари от еврофондове и национално съфинансиране и т.н. Затова действително не бива днес да кажем нещо, което ще обвърже политически правителството, а после ще се чудим как да го правим, ако например анализът на експертите и политическото ни обсъждане сочи, че не това е най-добрият начин за конкретния случай, че трябва например не “Струма”, а някоя друга да бъде на концесия.

Но съм съгласен, че не е добра практиката постоянно да се сменят правилата на играта за различните инфраструктурни обекти.

АСЕН ГАГАУЗОВ: Искам да обърна внимание на същата страница 24 от текста, с по-дебел шрифт пише “Министерство на регионалното развитие и благоустройството – основните усилия в тази насока ще бъдат съсредоточени към изграждането на национална мрежа от магистрали и т.н.”. Там пише, че ще се осъществява при взаимен интерес с частния сектор, чрез концесиониране и други форми на публично частно партньорство, което изчерпва възможностите като начин за изграждане на тези обекти и магистрали, а точният списък – кои от тях, по какъв начин ще се строят – това ще стане след тези обсъждания, за които и Вие казахте.

Мисля, че този текст, като по-общ дава възможност правителството да вземе конкретно решение по въпроса. Сигурно и в други направления има такива общи текстове, но няма начин за три месеца да сме готови с всичките си разчети – къде, какво ще правим. Така, че мисля, че е достатъчно това.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Заповядайте, господин Пейчев!

ДИМИТЪР ПЕЙЧЕВ: Бих искал да подкрепя господин Гагаузов, тъй като няколко месеца до края на 2006 година са ни нужни за подкрепата, която ще се окаже в селскостопанските региони за изграждане на четвъртокласната пътна мрежа между селските райони, която ще бъде паралелна на останалите и ние можем да подкрепим по този начин ремонтите и реконструкциите без те да имат пълна информация – какво ние можем да подкрепим като цени, като правила в Европейския съюз. Мисля, че трудно ще можем да напаснем двата модела.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Други бележки, предложения, редакционни поправки?

Господин Чакъров, заповядайте!

ДЖЕВДЕТ ЧАКЪРОВ: Благодаря Ви, уважаеми господин премиер, уважаеми колеги, аз бих искал, ако сме стигнали до това – за сроковете, които са предвидени с оглед на конкретните ангажименти, които

трябва да има в отделните министерства, бих искал да обърна внимание на страница 13 от таблицата, където са посочени срокове.

Първо, за първият пункт, където е посочено Министерство на околната среда и водите – до края на 2006 година относно изграждането на необходимата инфраструктура за третиране и обезвреждане на битови отпадъци, считам, че реалистичният срок е края на 2009 година и предлагам това да бъде 2009 година и във връзка с поетите ангажменти, и със законодателството така, както е прието. Това е сравнително реалистичен подход – до края на 2006 година нито имаме необходимия ресурс, пък и да имаме необходимия ресурс технологично това е неизпълнимо, така че нека да посочим един реалистичен срок. Надявам се, че ще бъде възприето от колегите.

И макар и трудно – за рекултивацията на клетки – до края на 2009 година това да остане. Тук също по-нататък сигурно ще се наложи да се ревизира този срок, но считам, че 2009 година може да остане.

За поэтапното въвеждане на разделното сметосъбиране – 2009 година също не е реалистичен срок, може да го оставим така да бъде, но с ясно разбиране и визия, че във всички случаи ще се наложи да бъде ревизиран. Нашите ангажменти са от 2012 година. Ние имаме и преходни периоди в това отношение и считам, че реалистичният срок, който можем да посочим тук е 2012-2014 години. Ние сме избрали френският модел за въвеждане на разделното сметосъбиране. Има два модела в Европа – немският, където е 100% с огромен ресурс стартира разделно сметосъбиране и понеже нямаме такъв ресурс, поэтапното въвеждане в България ще стартира вече, надявам се от следващата година и поэтапно ще достигнем тези цели – 2012 година, според мен е един реалистичен срок, който трябва да предвидим тук.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Впрочем и края на 2009 година излиза извън мандата на правителството, господин Чакъров, така че не берете толкова грижа.

ИВАЙЛО КАЛФИН: Да включим, господин Чакъров, тогава от 2006 година, вместо да пишем “до края”. Пишем “постепенно включване на населените места в системата за разделно събиране” да пишем не до кога, а от кога ще започне, след като ще започне от следващата година. Защото не е сериозно да пишем срокове 2012 година, а от 2006 година.

ИВАЙЛО КАЛФИН: Тогава да го махнем въобще след като е стартирало и ще свърши след това. Предлагам да го махнем това.

ДЖЕВДЕТ ЧАКЪРОВ: Добре. От 2006 година – може би това е по-добре.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Нека да пише “от 2006 година”.

ДЖЕВДЕТ ЧАКЪРОВ: От 2006 година обаче се опасявам, господин премиер, че няма да бъдем много екзактни, защото ние за тази година имаме поети ангажименти и за следващата година. За настоящият етап се изпълнява по улични механизми и способности с клошари, едно друго.

По-скоро нека да си остане 2009 година, но да бъде ревизирана по-нататък, защото ако внимателно се погледне от нашите партньори от Европа, и госпожа Кунева ще изпадне в противоречие, ако кажем “от 2006”, че до сега едва ли не нищо не сме направили в тази сфера, а то не е така.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Последно, какво предлагате? Да остане до края на 2009 година?

ДЖЕВДЕТ ЧАКЪРОВ: Да остане 2009 година, макар че не е реалистично.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Да го махнем тогава.

ДЖЕВДЕТ ЧАКЪРОВ: Аз не виждам нищо лошо да напишем 2012 година, преходните ни периоди са 2012-2014 година.

ИВАЙЛО КАЛФИН: Тази програма е 2005-2009 години.

ДЖЕВДЕТ ЧАКЪРОВ: Да бъде 2009 година – така да остане.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Да се пише “поетапно в рамките на мандата и след него, съобразно поетите ангажменти пред Европейския съюз”.

Госпожо Масларова?

РЕПЛИКА: Да го пишем от 2005 година.

ЕМИЛИЯ МАСЛАРОВА: Благодаря Ви, уважаеми господин премиер, искам понеже сме на тема матрицата, на страница 5, да кажа, че там, където има срок 2005 година, месец декември, всичко е свързано с Министерство на труда и социалната политика. Всичко, което е със срок 2005 година месец декември, всичко е с Министерство на труда и социалната политика. На страница 5 има един доста амбициозен срок – декември 2005 година – разработване Законопроект за поемане от държавата на част от жилищните кредити на младите семейства. Има визия в тази насока, има записано в програмата на правителството, разбира се, и аз съм убедена, че това ще го направим, но ви моля срокът да бъде поне март или април 2006 година. Все пак това е законопроект, не може до края на тази година да свършим.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Нека бъде април 2006 година.

ЕМИЛИЯ МАСЛАРОВА: Нека да бъде април 2006 година, за да можем да бързаме, за да може евентуално, ако има възможност да го стартираме от 2007 година. Но да бъде готов законопроектът иначе до края на 2005 година просто е невъзможно.

Аз не съм обърнала внимание, съжалявам, просто ви моля това да се има предвид.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Добре, това го коригираме.

МЕГЛЕНА КУНЕВА: Ще кажа нещо не по този текст на програмата. Колеги, моля ви да обмислим и Вие, господин министър-председател, нека тази програма по някакъв начин да бъде съпътствана от

комуникационна програма, или програма за прозрачност, която може би с шефа на пресцентъра на Министерския съвет да бъде направена. Защото тази програма не е да я обсъждаме тук, тя е за да може да привлече обществото на наша страна (с извинение за клишето).

Струва ми се, ако такава програма, такъв план за действие не е съпроводен с една част за прозрачност на действията на правителството, или както искате го наречете, на мен лично това ми харесва и мисля, че би било прието и от партньорите ни навън – ще има засилен ефект.

Ако министър Калфин приеме, защото сигурно той ще е говорител на представянето на тази програма – да направи една препратка, че ще направим съпътстваща програма за прозрачност на действието на правителството, мисля че ще бъде много добре. Аз го чета и откън как ще се погледне и ви уверявам, че ще се погледне много добре.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Какво означава това – програма за прозрачност?

МЕГЛЕНА КУНЕВА: Това означава план, който всяко едно министерство в действията си, които тук са предвидени – план за комуникация, ако мога така да кажа условно.

Ще дам пример с работата на Министерство на държавната администрация и административната реформа, или антикорупция. Ние ако нямаме съпътстващи мерки, които да направят прозрачни усилията на Министерство на правосъдието, на Министерство на здравеопазването, на Министерство на вътрешните работи, на Министерство на държавната администрация и административната реформа, това че ще остане на хартия – просто няма.... Трябва от тази програма да има десет неща, които да се извадят пред скоби, да бъдат комуникирани и да се знае кой отговаря за тази комуникация.

Мисля, че по този начин ще има много добавена стойност към програмата. И ако това нещо се запише като част от протоколното

решение.... Аз съм готова да участвам в такава група, защото това мен жизнено ме интересува, за да си свърша работата – *да изработи и да представи такъв план за действие за комуникиране на програмата на оперативно заседание*, мисля че ще е добре, ако приемем.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Добре, уточнете се как да стане.

РАДОСЛАВ ГАЙДАРСКИ: Аз поддържам становището на министър Кунева, обаче тук става въпрос за нещо друго. Ако ние изготвим втора програма за прозрачност – тогава тази каква ще бъде? Нали тази програма е много прозрачна, тя е изработена въз основа на нашите виждания, на всяко едно министерство.

По-скоро би следвало всяко министерство (то си има собствена програма), ние готвим програмата и може би трябва да се поддържа връзка с всяко едно министерство и то вече в подробен план да излага своите виждания по общата програма. Иначе, ако правим втора програма за прозрачност, става....

Поддържаме връзка, всяко едно министерство.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Не става въпрос за втора правителствена програма, а за това, как обясняваме на обществото нашите действия по програмата, която е приета и какво е изпълнено горе-долу, доколкото схващам.

РАДОСЛАВ ГАЙДАРСКИ: Всеки министър и всяко министерство си има изготвена вече програма с дати, с цифри, с факти и т.н и няма смисъл да се прави втора програма за прозрачност. Ако трябва после да поддържаме връзка и с нашите партньори от другите страни, всяко министерство си има готова програма – по всяко време може да се изложи програмата на министерството.

ЕМИЛИЯ МАСЛАРОВА: Аз мисля, че тук трябва много точно да се разберем какво правим. Всяко министерство си има програмата. Например на мен ми е записано, че трябва да работя в подобряване

условията на труд и други неща. И аз трябва да напиша в тази връзка – на еди коя си дата свиквам Националния съвет за условия на труд, на еди коя си дата свиквам Националния съвет по еди какво си... Това е в смисъл как обсъждаме, как координираме и аз предполагам, че това има предвид госпожа Кунева, за да може да се знаят и конкретните действия. Тоест, ние го правим, но как го правим, с какъв състав и т.н.?

РЕПЛИКА: Всяко министерство.

ЕМИЛИЯ МАСЛАРОВА: Всяко министерство, тя не иска отделно Министерския съвет да утвърждава, а тя иска от всеки един от нас да разпишем за 2006 година какво правим, оттам нататък тя ще почака малко за 2007 година да конкретизираме.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Колеги, можем още много дълго време да обсъждаме различни детайли.

РУМЕН ОВЧАРОВ: На страница 36 има техническа грешка.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Вие говорите за матрицата, господин Овчаров.

Трябва да решим още нещо по програмата, ако смятаме, че сме приключили дискусията. Министерският съвет я одобрява. Не знам дали предишни програми на правителствата, са разглеждани в Народното събрание, има ли нужда от това, има ли полза от това?

СНЕЖАНА ДИМИТРОВА: Три правителства назад изпращат програмите си за сведение в Народното събрание, само са изпращани.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Но не е гласувано от Народното събрание?

СНЕЖАНА ДИМИТРОВА: Не, не са разглеждани, а са изпращани. Направихме справка.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Тя така или иначе е публична, има я като проект на уеб страницата на Министерския съвет, на други, но би било редно, след като я утвърдим, да я изпратим на всички народни

представители да се запознаят с утвърдената вече програма на Министерския съвет. Така да се уточним.

ЕМЕЛ ЕТЕМ: По повод на 4-годишната програма за управление, Движение за права и свободи одобрява тази програма, приема я, ние сме участвали при нейното съставяне, но считаме, че отворения ѝ характер ни задължава в процеса на тези четири години ние периодично да я актуализираме с оглед на събития, които възникват или предстоят и са много важни за обществото и за управляващата тристранна коалиция.

Второ, ние считаме, че това мнозинство трябва ясно и точно да излезе с една политика, свързана с младежта на България – децата и младото поколение на България. Това е един много силен коз на фона на 1 януари 2007 година и на всички процеси, които текат в страната ни, защото ние можем да разчитаме на младото поколение да проведе тази реформа и много елегантно и безболезнено българското общество да навлезе в европейските структури и да усвои европейските стандарти и норми. И би трябвало ясно и точно още другата година да излезем с някаква държавническа позиция – какво мислим за децата на България, за младежта на България.

Вторият пункт, по който Движение за права и свободи предлага на вниманието на коалиционните партньори, е да помислим за една държавна политика за малцинствата, не такава, каквато до сега 15 години водихме частична – дайте да решим проблема с майчиния език, сега да решим проблема с ромите и изоставането им, интегрирането им, решаването на социалните им проблеми, а ние трябва да имаме ясна и точна визия. При положение, че преди 15 години заявихме на света и показахме, че можем да решаваме сами собствените си вътрешни проблеми, редно е сега да имаме една по-стройна политика и да не работим на парче, а по европейски демократично да подходим. Мисля, че това ще бъде един плюс на фона на оценката, която ще ни даде Европа.

Вчера, за ваше сведение само, по повод на една неправителствена организация, провела конференция на тема "Толерантност", американският посланик е дал много висока оценка на опита на България, моделът, който България е показала пред Европа и пред света. Така, че ние трябва да се възползваме от тези положителни оценки, които ги имаме от нашите международни партньори.

Благодаря ви!

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Благодаря. Добре.

Други по програмата?

Нека да се уточним. Има ли още бележки по програмата? Няма.

Утвърдена е от Министерския съвет.

* * *

Няколко думи по стоте дни.

Аз мисля, че е важно всеки министър да се отчете пред обществеността на пресконференции, какво е свършил. Аз съм получил отчети от отделните министерства за това, какво е изпълнено. Разбира се, някои от тях носят малко чиновнически характер, защото не са ги писали съответните министри, не знам дали са ги и видели, част от отчетите.

Но, има няколко важни неща. За стоте дни правителството все пак е направило, говоря на по-макро ниво.

Първо. Това правителството нямаше лукса сто дни – то веднага беше хвърлено в реални тежки проблеми, свързани например с преодоляване на щетите от природните бедствия и аварии, с необходимостта да се работи много интензивно по линия на Европейския съюз преди Доклада на Европейската комисия, буквално от първия ден и има конкретни резултати, реално погледнато и трябва да се каже, според мен, че докладът можеше да бъде по-лош за България. Но в резултат на активната работа и на парламента, и на правителството, са поставени нещата на обективна основа

и България може да се справи с това, което ѝ е поставено като бележки, особено червена зона от страна на Европейския съюз.

Другото важно нещо, според мен е бюджета за 2006 година, защото това е основата на каквато и да било политика. И тук вече голяма част от вас бяха и на дебатите и сме го обсъждали в Министерския съвет – има какво да се каже за бюджета като бюджет, който балансира по най-добрият според мен възможен начин в рамките на тази макрорамка и възможности на държавата – приоритетите на коалицията. И това е също важно. Останалите неща са вече по линия на отделните министерства.

Господин Калфин.

ИВАЙЛО КАЛФИН: Едно допълнение, господин премиер. Бюджетът сам по себе си е важно събитие, но то се случва всяка година. Гледам и коментарите сега за стоте дни на правителството. Продължава тази доста сбъркана, според мен логика – “вижте им обещанията, вижте какво се изпълнява от тях”.

Правителството прилага на практика нови политики в рамките на възможностите и те се виждат в следващия бюджет. Значи, ако говорим за бюджета, според мен трябва да говорим не за факта, че е приет бюджет от правителството и е внесен в парламента, а че в него влизат различни политики. И така да подчертаваме някак си факта, че сравнение между това, което се прави и това, което е поемано като ангажимент, трябва да се прави не с предизборните програми, а с политическото споразумение между трите партии, което беше подписано и което е основа на съставянето на това правителство. И аз си мисля, че в този бюджет и въобще в политиките за следващата година можем да видим именно начало на изпълнение, много ясна заявка именно на споразумението между различните партии.

Ако някой не е щастлив с това споразумение – да го каже, а не да вади намерения на някой от някъде където бил казал.

Така, че според мен е добре да го подчертаем това нещо. Нашата основа е това, което е съставено като политическо споразумение за съставяне на коалицията въобще и работа на правителството е да изпълнява това политическо споразумение и да се движи в неговите рамки.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Аз просто не исках да навлизам в детайлите – каква политика се прави чрез бюджета, защото много пъти сме го обсъждали и всеки един от вас има достатъчно аргументи.

Други?

ЕМЕЛ ЕТЕМ: Аз мисля, че към това, което до сега казахте Вие и вицепремиерът Калфин бихме добавили и то с много голяма гордост – няма защо да се притесняваме от това, което сме направили за тези сто дни е, че това правителство излъчва политическа стабилност. Навън оценката, която за нас се дава е, че това е единствено възможната коалиция, която наистина е можела да управлява страната.

Сега сто дни от деня, в който бяхме избрани, това е още по-осезателно, защото виждате, че дясното пространство продължава да се цепи много главоломно и витаещият във въздуха въпрос е, тази ли коалиция е най-подходящата и тя стабилна ли е, отговорът е – да, въпреки всички опити на медии и на опозиция да внушават някаква нестабилност, проблеми, дразги, раздори вътре в коалицията, ние показахме първо, че можем да управляваме заедно, че сме подчинени на това политическо споразумение, което на 16-ти сме си сложили подписите всички по него, преди всичко на националните приоритети и след това на партийните ангажименти, поети по време на кампанията с ясното съзнание, че имаме четири години пред нас, изработена четиригодишна програма – за първи път пусната в публичното пространство на дискусия, с цялото общество, с представителите на гражданското общество, което не е правено – затова се иска много голяма сила. Това значи, че говорим за една стабилност. Ние не се притесняваме да

излезем пред хората и да кажем – това са нашите виждания, те да ни критикуват, да не ни одобряват и т.н., но това никой не го е правил до сега.

На второ място, това, което и Вие казахте – изтъкваме европейските приоритети и това е последиствие на приемствеността, която има. Ние не позволихме да има никакъв трус по време на преминаването от едно управление в друго, защото двете партии бяха в това управление. Европейските ни приоритети се изпълняваха в срок, дори когато ние водихме преговори – това беше приоритетно.

На трето място, скромно държа да кажа, е огромният успех на това правителство в рамките на краткото време да се справи с огромните щети – над 81% от територията на страната беше заляна, координацията, която направихме на всички места. Това, което успяхме да постигнем, аз мисля, че е достойно за уважение. Не е необходимо да се притесняваме и да казваме, защо не сме изпълнили еди какво си обещание.

Ще ги изпълним, имаме още, като умножим 365 по 4 и извадим 100 дни, ще видим още колко много дни са пред нас, в които ще изпълняваме тези поети ангажменти.

Благодаря.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Благодаря.

Много се говореше от типа за това, че коалицията е пазарлък, че е зародена в грях и е въпрос само на сделка. Но така или иначе ние се оказахме, въпреки нашият скромнен демократичен опит през последните 15 години за формиране на реално действащи коалиции, по-успешни и по-бързи отколкото Германия, която чак вчера има най-сетне канцлер. На тях им отне 2,5 месеца изграждането на широка коалиция. И е естествено в ситуация като в България, когато страната има много сериозни неща да решава за успешна интеграция в Европейския съюз, не говоря само за постигане на датата, но и в каква кондиция ще влезне в Европейския съюз и

как ще се адаптираме и ще преодолеем трудностите, свързани с това. Това като политическа теза го споделям.

Добре, колеги, ако нямате други бележки?

НИКОЛАЙ ВАСИЛЕВ: Господин премиер, уважаеми колеги, гледам, че тук сме се събрали доста много министри и бих искал, ако позволите накратко да споделя.

Имахме вчера доста тежка мисия от Европейската комисия и там има поети няколко важни ангажимента до края на тази година, сред които да приемем два закона – Закона за администрацията и Закона за държавния служител. И ако върна обратно и направя изчисленията, бих искал на 8-ми да ги вкарам и двата заедно с Бялата книга, което може да стане.

За целта има буквално няколко словосъчетания в тези закони, по които имаме масово негативни становища, предполагам от експертите на министрите, тъй като министрите по-рядко влизаме в големи детайли и може би някой служител да ги е написал тези негативни становища.

Бих искал да кажа на министрите сега за какво става дума, с по едно изречение, след което сме подготвили нещо като кратки докладчета за вас – обяснения, които ще ви ги изпратим евентуално днес. Ако може някъде преди 8-ми, примерно на 1-ви декември да видим имаме ли консенсус по тези въпроси, ако нямаме – ако трябва да променяме законите. На 1 декември на оперативно заседание.

Да ви кажа какви са двете теми. В Закона за държавния служител въвеждаме понятието “мобилност”, което е едно много положително понятие и го има в Европа. Ще ви дам един пример. Примерно министър Чакъров и министър Гагаузов имат да правят нещо спешно, свързано с европейската интеграция, примерно голям концесионен договор или оперативна програма, или някой голям европейски проект – могат да вземат на заем примерно от министър Орешарски пет суперспециалиста по европейска интеграция за определен период от време. Този период може да

е един ден, може да е два месеца, може да е няколко години дори. Тези хора се явяват там без конкурс, просто ги вземаме назаем, преместваме ги където трябва, може премиерът да ги взема примерно. Свършват си работата и се връщат. Това става със съгласието на двамата министри – приемащият и предаващият и със съгласието на самите служители.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Няма лошо.

НИКОЛАЙ ВАСИЛЕВ: По сегашния закон това е абсурд и не е правено никога, защото тези служители трябва да бъдат уволнени от Министерство на финансите, трябва да кандидатстват на конкурс и след три месеца ако спечелят този конкурс ще отидат там и като свършат задачата нямат работа в Министерство на финансите. Имаме само негативни становища от всички министерства обаче, не разбирам защо...?!

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Всяко министерство седи така и не ще да си дава капацитета.

НИКОЛАЙ ВАСИЛЕВ: Осем негативни становища имаме.

По тази тема оставяме го това.

Втората тема е следната. Всяка година университетите бълват десетки хиляди дипломирани студенти и от няколко хиляди кандидатстват за работа в министерствата, обикновено в държавната администрация. Чисто статистически, ако погледнем текучеството – от 85 хиляди служители в държавната администрация, все няколко хиляди студенти всички ние вземаме на работа, не само ние, а и местните общини и областни управители и т.н. В момента това всеки го прави на сам.

Сега тук въвеждаме възможност като опция, не е задължителна да се прави един национален пул от младши експерти. Хубаво е да има конкурси, но са толкова тежки и бавни, че човек не може да си свърши работата. Примерно сега в момента половината министерства само конкурси правят. Ако имаме такъв национален пул, става по следният начин. Годишно 20 хиляди студента, или може би 3 хиляди студента кандидатстват в

държавната администрация по принцип за този пул. От тях одобряваме с високи критерии най-добрите хиляда, две хиляди, три хиляди, които ги оставяме нещо като база данни на разположение и когато примерно министър Данаилов търси човек за Сливен или за София, проверява в този пул има ли човек, който отговаря на тези условия, примерно Иван Иванов от Сливен завършил е мениджмънт на културата и т.н., той може да го вземе без конкурс, тъй като той вече е минал конкурс. Ако не иска да си вземе някой от този пул – може пак да си прави конкурси. Но вие ще видите как с времето това е един много лесен начин, хем да помогнем на младите хора да влизат в администрацията, и то най-добрите, да се състезаваме за най-добрите хора, хем да си решаваме проблемите, когато възникнат, вместо тримесечни конкурси. И по това имаме само негативни становища също...?!

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Предлагам на следващото заседание на Министерския съвет – не този четвъртък, а следващият, да разгледаме законопроектите. Моля министрите да огледате лично законопроектите, за да имате свои становища, не само на експертите.

НИКОЛАЙ ВАСИЛЕВ: Последната тема, която миналия път успяхме леко да я засегнем и аз съм изпратил едни таблици, които пак ще ви ги изпратя днес, тъй като може би не всичко стига точно – за агенциите. Нашето предложение е трите държавни агенции да останат държавни агенции – това са тези новите специални агенции. А останалите, нашето предложение продължава да бъде – всички или освен ако не извадим някоя, да видим с какви съображения, да отидат към ресорните министри.

Ние сме дали една таблица с примерно разпределение, като пак подчертавам, въпросът е принципен, а не е конкретен. В закона не се казва коя агенция къде ще отиде, а се казва, че Министерският съвет след това ще реши къде ще отидат агенциите.

Причината е, ако прочетете този списък, ще видите как за сто дни повечето от тези агенции ние като министри не ги знаем, че

съществуват. Да обсъдим също и този въпрос – дали да бъде така или да не бъде така.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Моля ви да обърнете внимание на този въпрос, за следващото заседание, през един четвъртък, за да решим и този въпрос. Принципно аз подкрепям позицията на господин Василев, трябва може би само в няколко казуса, които са достатъчно сериозни, чрез които може да се покаже политическо отношение – да се запазят като държавни, освен тези три, за които ставаше дума. Това ще придаде допълнителна тежест и на държавните агенции като цяло.

ИВАЙЛО КАЛФИН: Има и ангажменти и логика и в другото.

Ако някои агенции, за които се предполага, че трябва да са независими и да провеждат държавна политика им сложите шапка отгоре – министерство, тогава се променя целият смисъл на съществуването на тази агенция, въпреки че тя естествено бюджетно е свързана с министерство, както давате и във вашите мотиви, че министерството бюджетно се занимава – някои не са първостепенни разпоредители. Но, ако я сложите подведомствено на министерство, това изцяло губи смисъла на нейната независимост, а има логика да има независимост.

В смисъл, има много логика, примерно Агенцията за енергийно регулиране....

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Да не влизаме в детайлна дискусия, разгледайте таблицата, която ви е изпратена, премислете от гледна точка на всяко министерство. Естествено е да има различни мнения по всеки един въпрос. На мен например не ми е ясно Държавният архив къде би трябвало да бъде, защото това е национална институция в някаква степен.

ЕМЕЛ ЕТЕМ: Във връзка със спешния характер на темата, която искам да ви поставя на вниманието, знам че днес няма да се реши и не е това намерението ни.

Като вицепремиер, който наблюдава дейността на здравеопазването, искам да поставя два въпроса. Първият е, кога ще се подпише Националният рамков договор с оглед на това да подсигурим от 1 януари съответно заплащането на лечението на всички български граждани.

Ако ние това не го свършим и министър Гайдарски може да каже до какъв срок, догодина чак март месец ще почне и да се плаща лечението и очаквам да има някакви напрежения социални.

Вторият въпрос. На 13 декември ще се проведе Общо събрание на Националната здравноосигурителна каса. Съставът ѝ е 36-членен, от които 18 предлага правителството – държавата. Имаме две седмици, молбата ми е и по двата въпроса – този, който повдигна преди малко министър Василев касаещ два важни закона и по въпроса за Здравната каса и Националния договор – трите партии, на ниво, което преценят лидерите, много спешно да направят консултации и да вземем правилните държавни и политически решения и да ги сътворим вече в конкретни законопроекти или в схема, която да предложим, защото доста сериозни са проблемите, които ще възникнат, както в здравеопазването, така и с държавните служители и държавната администрация.

РАДОСЛАВ ГАЙДАРСКИ: По отношение първо на Националния рамков договор, в момента почти е готов, има някои спорни моменти. Ние подготвяме една промяна в законовата рамка, тъй като в закона се допуска, примерно ако една от страните не даде съгласие, тогава вече остава примерно договореността от предната година и това е опасно. Всички, които се занимават с този въпрос знаят, че това е най-опасното нещо – да не се договорят двете страни.

Ние внасяме една много малка промяна и това нещо ще бъде внесено веднага в Бюджетната комисия, така решихме тази сутрин, бяхме с хората, които отговарят по тези въпроси – да се реши така. Когато двете договарящи се страни, едната страна е Националната здравноосигурителна

каса, другата е Лекарския съюз (за съжаление те са само две, там има желаещи други страни да участват, но това е друг въпрос), тогава вече министърът на здравеопазването да му се гласува доверието – това трябва да бъде направено обаче със закон, по спорните въпроси той да реши как да бъде осъществен този казус, който възниква между двете договарящи страни. Тоест, това е един вид като един арбитраж – не го записваме, думата “арбитраж” не остава там.

Примерно, има един или два въпроса, за които те не могат да се договорят, тогава вече министърът да реши как трябва да бъде, какво решение трябва да се вземе, за да може да работи Националният рамков договор. Иначе, ако не се договорят, както стана 2003 година, тогава остава старият Национален рамков договор и нещата вече приключват.

Така, че това нещо сега го договаряме. Ще бъде внесено в Бюджетната комисия, оттам в Комисията по здравеопазване и веднага в Народното събрание – за промяна на един член всъщност от закона, но е свързан с тези трудности, които има винаги в края на годината между двете договарящи страни – Националната здравноосигурителна каса и Лекарския съюз. Това е по този въпрос.

Що се касае за Общото събрание на Националната здравноосигурителна каса, ние трябва там действително да решим какво ще направим. Те са така разделени – 18 човека са; 6 на работодателите; 6 на профсъюзите; 6 на общините и останалите 18 са от квотата на Министерския съвет.

Трябва да решим как ще бъдат избрани, на какъв принцип – квотният принцип. Вчера бяха при мен представителите на НДСВ – г-н Милен Велчев и г-жа Арсениева и те предлагат на квотен принцип да бъдат разделени, както бяхме договорени с Министерския съвет – там са 18, да бъдат 9-6-3. И вече в самият Управителен съвет има обаче една бройка, която се губи – те са 9 човека, от които 3 трябва да бъдат от едната страна –

на представителите на работодателите, на профсъюзите и на общините. Остават 6 и става там 3-2-1 – това е вече за ръководния състав за Управителния съвет. Но има една бройка, която ще се загуби евентуално и тогава вече всичко се обърква. Ако евентуално двата профсъюза искат две бройки – “Подкрепа” и “КНСБ”, ако искат две бройки, тогава вече всичко се обърква.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: До кога трябва да стане? До 13 декември, тогава е Общото събрание.

РАДОСЛАВ ГАЙДАРСКИ: Не, ние трябва да го решим този въпрос предварително, а вече на 13 декември трябва да бъдем готови с избистрена концепция.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Добре.

РАДОСЛАВ ГАЙДАРСКИ: Можем тога да го решим другата седмица.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Най-добре, професоре, другата седмица ще го решим.

ЕМИЛИЯ МАСЛАРОВА: Много е спешно, притискана от времето, Министерският съвет трябва да вземе решение за коледни добавки – ще има, или не. Най-късно решението трябва да се вземе на 1 декември, защото няма технологично време просто то да бъде реализирано, особено за пенсионерите. Така, че аз настоятелно ви моля да почнем да мислим в тази насока, защото ако това не стане, ние ще сме първите през последните 9 години, които няма да дадем коледни добавки и аз категорично няма да се съглася с това, при положение, че ресурси има. Приключих.

ПЛАМЕН ОРЕШАРСКИ: В момента има 2 милиарда и 300 ресурс във фискалния резерв – разбира се, че има ресурс.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Спрямо отношенията с МВФ как стоят нещата?

ПЛАМЕН ОРЕШАРСКИ: Разбира се в предварителен порядък информирам колегите, че по последните изчисления за очакваното изпълнение, ние бихме постигнали две на сто излишък без никакви средства за 13-ти добавки и без никакви средства за болниците – без никакви.

Оттук нататък трябва да се вземе решение, съобразно приоритетите, с колко ще нарушим споразумението с Фонда така, че да можем да преговаряме все пак с тях, а не да бъде голяма сума и те да откажат да разговарят.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Госпожо Масларова, ясно е, че ще правим всичко възможно в рамките на това да не прекъснем отношенията с МВФ. Ако предлагате да го прекъснем, значи можем да похарчим и целият излишък – тогава ще решим много проблеми.

РАДОСЛАВ ГАЙДАРСКИ: Това не се отнася за болниците.

ЕМИЛИЯ МАСЛАРОВА: Все пак да не забравяме, че нас ни избират българските граждани, а не МВФ. Това е политическо решение и трябва да преценим, може символично, но трябва да направим нещо.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Трябва да се направят разчети, а не по принцип да се поставят въпросите.

Нека сега всеки да не си поставя въпросите, които са спешни от гледна точка на министерството.

ДИМИТЪР ПЕЙЧЕВ: Във връзка с въпроса, който постави госпожа Масларова – дали не можем да помислим, ако плащането дефакто се извърши 2006, нали тогава приключва работата ни с МВФ, ако разбира се всичко влезе 2007 година.

РУМЕН ОВЧАРОВ: Ако ще правим тази оценка и този анализ, според мен трябва да се направи оценка реалистична наистина на приходите, които ще имаме в края на годината.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Естествено.

РУМЕН ОВЧАРОВ: Това е ключовото, което трябва да знаем. И оттам нататък можем да разсъждаваме и за болници...

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Това означава примерно министерствата да спазят решението, което беше взето от Министерския съвет по отношение на техните собствени разходи и ограниченията, защото имам опасения, които са на база на опита на предишни казуси в края на годината, че всяко министерство се развързва в края на годината, а сега трябва да се стегне, за да има този допълнителен ресурс за решаване на двата най-тежки политически и социални проблема – с болниците и с коледните добавки.

Това означава министерствата да се ограничат.

РАДОСЛАВ ГАЙДАРСКИ: За болниците парите са разходвани, няма начин.

СЕРГЕЙ СТАНИШЕВ: Ясно.

Колеги, закривам заседанието. Утре в 10.00 часа имаме заседание на Министерския съвет. След 15 минути тримата вицепремиери и аз – на пресконференция във връзка с програмата.